

Manifest de la societat civil valenciana

A l'Honorable Sr. President de la Generalitat Valenciana

A les Corts Valencianes

Al Poble Valencià

El primer d'any, en el seu discurs institucional com a President de la Generalitat a les valencianes i valencians, el Sr. Alberto Fabra va proposar una "gran aliança de la societat valenciana" per a aconseguir un "finançament just" per a la Comunitat, l'execució del Corredor mediterrani, garantir l'atenció "als més vulnerables" i la recuperació "de la bona imatge d'aquest territori".

La Cimera Social del País Valencià valora positivament i estima molt oportuna en aquests moments una gran aliança de la societat valenciana, del poble valencià. Tanmateix, després de 100 dies des de la seua formulació, aquesta no s'ha concretat i per això proposem el següent

MANIFEST

El poble valencià remunta els seus orígens a la conquesta de Jaume I d'aquestes terres i la seua existència com a societat diferenciada d'altres deriva, sobretot, del fet que es va crear un nou regne, un nou estat que, solidari amb la resta de la corona aragonesa, va crear estructures pròpies, de govern i de solidaritat.

Quasi 775 anys ens separen d'aquell moment. Ha canviat quasi tot, i el poble valencià ara es reconeix sobre unes altres bases. El fonament de la nostra unitat com a societat, com a poble, ha de ser ara la solidaritat interna, perfectament compatible amb la solidaritat amb els altres pobles de l'Estat, d'Europa i del Món.

Per a aconseguir-ho, hem d'assegurar els drets i les llibertats de les persones, individuals i col·lectives. Hem de posar per davant el benestar de les persones, d'arrel valenciana o d'arreu, de les que viuen ací des de sempre i de les nouvingudes, perquè totes formen part del nostre poble. Hem d'aconseguir que institucions encarregades de fer-les possibles tinguen els mitjans per a fer-ho.

La crisi i les polítiques dels governs espanyol i valencià dels darrers anys han fet augmentar la pobresa i l'exclusió, fenòmens ambdós que afecten molt majoritàriament les dones, les persones migrants, la gent jove, les persones majors, les persones amb malalties mentals cròniques i ara també la infància. Els pressupostos públics dels darrers temps han suposat un decreixement de la protecció social, les partides destinades a la dependència, els serveis socials, l'ajuda a la cooperació al desenvolupament, al món rural, al medi ambient, etc.

Més crisi, més atur, menys protecció social i menys serveis públics és una equació funesta per a la majoria de les persones de les que només es salven les elits econòmico-financeres que s'acullen al resguard de l'acció de govern. Perquè totes aquestes retallades es fan per a pagar el deute dels diners destinats a rescatar el sistema bancari. Els diners els posa l'Estat, i les conseqüències les pateixen les persones usuàries dels serveis que presten les comunitats autònomes.

Un millor finançament per al benestar de la majoria

La Comunitat Autònoma Valenciana i la Generalitat –el Consell i les Corts- ha estat mal finançada des del començament de la seua institucionalització. Un mal finançament que ha anat fent-se més i més evident conforme s'han assumit més competències, de forma que el recurs al deute, inevitable en eixes circumstàncies, ha esdevingut aclaparador i asfixiant.

És un mal finançament per diversos motius: els ingressos de la Generalitat per habitant del País Valencià ha estat sempre molt per sota de la mitjana de les comunitats autònomes. La renda per càpita, tanmateix, també s'ha mantingut per sota de la mitjana estatal. Al mateix temps, la balança fiscal entre el que es recapta al País Valencià pels diferents tributs i el que les institucions –Estat, Generalitat, Administracions Locals- inverteixen en el nostre territori està absolutament desfasada. No solament la Generalitat està mal finançada: tampoc l'Estat reequilibra la situació amb inversions públiques o despesa social.

En conjunt, per tant, la situació actual, que venim suportant ja tres dècades, ja era roïna, molt roïna, abans que l'actual crisi econòmica, financera i de finançament fes que l'economia valenciana trontollara. Això, i l'error en l'elecció de les polítiques de creixement, ens han dut a l'actual situació de desastre econòmic i, principalment, social.

Aquest desequilibri no té més solució que la impugnació de l'actual sistema i la negociació d'un altre que, basat en l'equilibri entre la renda per càpita valenciana, els ingressos per càpita de la Generalitat i la balança fiscal amb l'Estat, garantisca la solidaritat després d'haver cobert les necessitats mínimes per al benestar de valencianes i valencians.

El Consell de la Generalitat, i el seu President, poden comptar amb el suport ferm de les organitzacions sotassignades per a aconseguir eixe objectiu. Per a d'això, cal un compromís de no transigir en la demanda, com s'ha fet en les darreres ocasions en què s'ha modificat el finançament autonòmic. Ja no podem admetre qualsevol cosa.

Més diners, per a què?

I per a què vol el poble valencià un millor finançament, que les seues institucions pròpies disposen d'uns ingressos justs i proporcionats? Per a fer polítiques a favor del benestar social de la majoria del seu poble. Algunes de les que citarem són competència de la Generalitat i caldrà que aquesta les duga endavant. Altres són competència estatal o conseqüència de les decisions de l'Estat: aquestes caldrà pactar-les o oposar-se a elles si van en perjudici dels nostres interessos.

L'Estat pretén traslladar a les comunitats autònomes la responsabilitat de les retallades de la despesa social, en educació, sanitat, serveis socials i dependència, que depenen essencialment d'elles.

Ens calen polítiques que retornen al consens social les mesures i decisions polítiques que s'estan adoptant i que són de gran transcendència per al benestar de la majoria social:

- Cal reprendre una regulació laboral pactada per les forces socials, sindicals i polítiques, i no imposada per cap govern, per garantir els drets laborals.
- L'Educació és el futur dels nostres fills i les nostres filles. De la seua preparació dependrà la capacitat del nostre país, en el seu conjunt, per a mantenir un bon nivell de vida de totes i tots. No podem estar sempre polemitzant i problematitzant l'Escola. Cal una aposta conjunta de partits, sindicats, institucions, Consell i ciutadania valenciana per l'ensenyament públic, gratuït, laic, coeducador, que transmeta el respecte a la diversitat social, sexual, de gènere i familiar.

Una escola en valencià i de qualitat. Una escola amb beques de menjador, transport escolar i beques a l'estudi que superen les desigualtats socials. Una educació universitària que assegure l'accés a totes les persones i per tant no discrimine per la manca de recursos econòmics. Una FP formadora dels millors. Un reforç a la educació de les Persones Adultes.

- Cal reinstaurar per sempre més la universalitat del sistema sanitari. La salut és un dret, no un privilegi. Un dret que ha de gestionar la Generalitat directament, sense privatitzar la seua gestió. Es necessari un increment dels recursos per habitant per a garantir l'equitat del sistema. La Generalitat té un terç menys de despesa sanitària que la resta de comunitats autònomes, açò fa que no es tinga el mateix nivell d'atenció i es produeixen retallades en emergències sanitàries, en recursos humans o en l'increment de llistes d'espera.
- Hem d'apostar a mantenir i augmentar les ajudes a la dependència.
- Cal no renunciar a les polítiques d'igualtat, veritable aposta per una nova societat més justa. Hem de protegir les víctimes de la violència de gènere de forma efectiva i garantir-les el seu dret i el de les persones del seu entorn afectiu a una vida sense agressions. El seu dret a un habitatge i un treball dignes.

- Cal lluitar contra l'explotació sexual de dones i xiquetes, garantir l'accés de totes les víctimes a la justícia, a la sanitat, al treball, a l'habitatge, o el retorn als seus països. Fan falta plans d'actuació dotats pressupostàriament per a la reinserció social de totes i també d'aquelles altres que, sense ser víctimes d'explotació, vulguen deixar d'exercir la prostitució.
- Cal oposar-se a una Justícia per a rics, amb les noves taxes judicials i que criminalitza els moviments socials reformant el codi penal.
- Cal impulsar una administració transparent, que la informació siga un dret i no un obstacle per al bon govern. Cal engegar d'una manera eficaç i no clientelista les ferramentes participatives per tal que les ciutadanes i els ciutadans puguem opinar sobre les decisions que afecten. Més democràcia participativa.
- Cal una política de defensa del món rural, des del punt de vista mediambiental, econòmic i social, així com dels serveis que s'hi presten per a fixar la població en les zones rurals que representen un 80% de la superfície del País Valencià, evitant la constant degradació del territori, de les activitats que s'hi exerceixen i per tant, del despoblament.
- Cal invertir en medi ambient, en els nostres boscos i espais naturals amb una política de prevenció dels incendis forestals i contra el canvi climàtic, en recuperació dels nostres rius, aqüífers i zones humides. Cal treballar per una gestió pública dels nostres recursos, incloent la l'aigua potable i el sanejament, allunyant-se de la mercantilització d'aquest ben públic essencial.
- Cal assegurar un sistema públic de serveis socials, que garantisca l'accés a les prestacions bàsiques com un dret de ciutadania, que evite els processos d'exclusió social i que assegure la igualtat d'oportunitats, la promoció de l'autonomia personal i l'atenció a les persones en situació de dependència, a les persones amb discapacitat, als menors, a les persones immigrants i a les dones.
- La nostra gent ha de viure dignament: proclamem el dret a una renda bàsica universal, no condicionada, individual i suficient en la seva quantia per assegurar una vida digna.
- És imprescindible treballar pel dret a una integració social justa, democràtica i respectuosa amb les diferències culturals de les persones nouvingudes. Cal la derogació de les legislacions excepcionals com la Llei d'Estrangeria, entre altres, i la seva substitució per una política de migracions presidida pels principis i valors continguts en la Declaració Universal dels Drets Humans.

La societat valenciana no pot assumir, i menys encara permetre, que el pes de la crisi recaiga sobre les classes socials més febles. La Generalitat, el Consell i les Corts, han de pactar un pla alternatiu a les mesures actuals, que faça recaure el pes de l'eixida de la crisi sobre aquells que l'han generada.

Sobre la llengua i la cultura

La llengua i la cultura són factors de cohesió social, i la seua promoció no és només una qüestió de respecte als elements que ens caracteritzen i defineixen com a poble, sinó també un instrument de construcció del projecte col·lectiu de societat. En aquest sentit, cal sobretot una aposta decidida del Govern de reconeixement del valor de la llengua, amb el ple respecte a les sentències judicials que afirmen la unitat de la llengua i de la legalitat de la doble denominació de “català” i “valencià”, i el seu ús preferent per part dels representants de les institucions valencianes. També cal la promoció efectiva del seu ús social en tots els àmbits: l'ensenyament, però també l'administració pública local i autonòmica, el comerç, els mitjans de comunicació, la justícia... etc. S'ha de fer de la llengua un punt de trobada, inclusiu, i un factor de ciutadania, de compromís col·lectiu amb un projecte de país que prioritza les persones i el seu benestar.

Sobre el corredor mediterrani i altres infraestructures

Les organitzacions signatàries donen suport al projecte de corredor mediterrani, com a infraestructura estratègica que permetrà una més directa connexió ferroviària amb Europa i com a oportunitat per a créixer a través dels països de l'arc mediterrani. Cal, però, garantir que eixa infraestructura és i serà sostenible i que no malmetrem el medi ambient més del que ja ho hem fet.

Quant a la política hídrica, cal desterrar la demagògia del "Agua para todos" i els enfrontaments partidistes estèrils, centrant-se en donar compliment a la Directiva Marc de l'Aigua per recuperar i protegir les nostres masses d'aigua, única garantia d'atendre de manera sostenible als diferents usos.

De vegades no és necessari la construcció de més infraestructures. L'alliberament de l'AP-7, per exemple, permetria utilitzar aquesta via i no haver de gastar uns diners que són escassos en variants, rondes i carreteres duplicades, a més d'acabar amb una discriminació històrica del poble valencià.

Sobre la “mala imatge de la Comunitat Valenciana”

Constatem que aquesta mala imatge existeix. Però la ciutadania valenciana no n'és responsable. No són els ciutadans ni les ciutadanes qui l'han degradada amb el nostre treball. La mala imatge té a veure amb les pràctiques polítiques, el desviament de fons i poder i la manca de reacció ràpida i adequada front als casos de corrupció.

Polítiques errònies que han oblidat els sectors productius tradicionals i no han sabut invertir en I+D+I. Polítiques d'aparador, que han soterrat milions d'euros en grans projectes ruïnosos –Terra Mítica, Ciutat de la Llum, Ciutat de les Llengües, Ciutat de les Ciències, Port de la Copa de l'Amèrica, Circuit urbà de Fórmula 1, etc.-, amb nul·la rendibilitat, ni social ni tan sols econòmica, una vegada passat l'esdeveniment.

Cal donar una passa nova d'exemplaritat. Hi ha partits que tenen entre els seus membres moltes persones imputades i algunes condemnades per corrupció. Uns partits i uns governs que no han fet tàbula rasa amb les persones connectades amb els afers de corrupció. S'han de fora als polítics i les polítiques corruptes i denunciar les pràctiques de corrupció on passen.

No és, doncs, qui denuncia eixes pràctiques qui crea la mala imatge. Ho fa qui no serveix l'interés públic, sinó el particular, i també qui, des dels aparells de poder, de partit o dels mitjans de comunicació, amaguen els fets, desvien l'atenció o no donen crèdit a les denúncies per interessos partidistes o, pitjor encara, inconfessables.

Cal fer crítica, per tant. Només així, sense enganyar-nos a nosaltres mateixos, podrem reprendre la marxa com a poble; només així recuperarem la nostra imatge, que alguns –només alguns- han malmés amb la seua actitud i fets.

Està en les nostres mans. Si “el patriotisme és el plebiscit quotidià” en les nacions modernes, caldrà que demà, despús-demà i per sempre més oferim a les nostres conciutadanes i conciutadans i a les futures generacions de valencians i valencianes amb les nostres fets i actituds un exemple tal d'ètica, honradesa i compromís amb aquesta terra que faça que n'estiguen orgulloses i orgullosos.